

Summer Spice
in Honeybridge

PIPPA NIXON

Summer Spice
in Honeybridge

Deze zomer brengt
een nieuwe liefde

Vertaald door Marjet Schumacher

 ecean

Summer Spice in Honeybridge is deel 1 van de serie Honeybridge

Oorspronkelijke titel *All Mine*. Quercus Editions Limited, imprint van Hachette UK, Londen

© 2025 Pippa Nixon

© 2026 Nederlandse vertaling Marjet Schumacher / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Shutterstock

Foto auteur © Nicola Light Photography

NUR 302

ISBN 9789046835753

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor alle fantastische vrouwen in mijn leven

1

Isabella

‘Uw sleutels, mevrouw Tucci.’ De makelaar overhandigde haar een bos sleutels met uiteenlopende vormen en afmetingen aan een grote stalen sleutelring.

Isabella had deze man nog niet eerder ontmoet, maar haar gebruikelijke makelaar was ziek. Deze lastminutevervanger was misschien ergens in de veertig en droeg een slecht zittend pak. ‘Hmm,’ verbeterde ze afwezig, terwijl ze een stap naar achteren deed om het gebouw waar ze voor stond eens goed te bekijken. Niet dat er op dit moment veel aan te bewonderen viel. Dichtgespijkerde ramen. Afbladderende verf. Maar daar kon ze doorheen kijken. Ze kon de toekomst zien, die van het gebouw en ook de hare. Ze haalde diep adem en haar gezicht lichtte op in een glimlach.

‘Ongewone naam, Tucci,’ zei hij onverstoorbaar. En nieuwsgierig. ‘Italiaans?’

‘Mijn familie is Italiaans,’ zei ze. ‘Zeg maar Isabella, hoor.’

‘Dit is een gigantisch project.’ De makelaar wiegde naar achteren op zijn hielen en blies zijn wangen vol lucht. ‘Daar ben je wel een poosje zoet mee.’

Dat mocht hij dan misschien denken, maar de luxe van tijd had ze niet. Ze had krap drie maanden om het gebouw om te toveren tot een goedlopende zaak en haar doel te behalen van een nieuw leven binnen een jaar. Negen lange maanden om het juiste pand te vinden, de hoogste bieder te worden op de veiling en al het eindeloze papierwerk af te handelen. En nu hield ze eindelijk de sleutels in haar hand geklemd met nog negentig dagen te gaan voor de opening.

‘Zou weleens een bodemloze put kunnen zijn ook...’ zei hij, advies waar ze niet om had gevraagd. ‘Je weet wel, wanneer je moet...’

Met een opgeheven hand maakte ze een eind aan zijn *mansplain-ing*. ‘De bouwtechnische keuring was goed. Er is qua constructie niets mis met het gebouw. Alleen een hoop kosmetisch herstelwerk en misschien wat nieuwe bedrading.’ Terwijl ze de woorden uitsprak, draaide haar maag zich om. Ze had de cijfers wel duizend keer doorgenomen, want het was alles wat ze had op deze wereld. Alles van haar oude leven om het nieuwe te financieren. De som geld van de echtscheidingsregeling, de verkoop van hun huis, het leven dat ze had gedacht tot in lengte van dagen te zullen leven. Ze had de bedragen voor de verschuldigde vergoedingen en heffingen wel twee of drie keer nagerekend, want ze had nu niemand meer als vangnet. Niemand om de kosten of de rekeningen mee te delen. Ze werd misselijk bij de gedachte.

Weer keek ze naar het gebouw in de aangename warmte van de late augustuszon. Een bescheiden, wittig gebouw dat uitkeek op het autovrije stadspan. Niets onderscheidends om over naar huis te schrijven. Nóg niet. Maar ze zag de gevel al fris geschilderd voor zich, met bloemen in de bloembakken in de vensterbanken. Ze kon de muziek die uit de openstaande ramen kwam al horen. Ze wierp een blik op de plek boven de deur, waar het oude naambordje had gehangen, en de gedachte om daar haar eigen bord op te hangen deed de onrust weer omslaan in opwindning. Dit was allemaal van haar en ze ging het tot een succes maken.

‘Zal ik je naar binnen helpen?’ vroeg de makelaar, en hij stak zijn hand uit om de sleutels terug te pakken.

‘Ik red me wel, meneer Reynolds. De verhuizers zullen er zo wel zijn. Maar bedankt voor alles.’ Dit was iets wat ze zelf wilde doen.

‘Komt je man zo ook? Om te helpen?’ vroeg hij, om zich heen kijkend.

Ze glimlachte geforceerd, hoewel de opmerking haar irriteerde. Waarom dacht iedereen dat je een man moest hebben om iets te ondernemen in het leven? ‘Nee, ik ben alleen.’ En dat is maar goed

ook, bracht ze zichzelf in herinnering terwijl ze haar haar over haar schouder naar achteren gooide, hoewel ze tegelijkertijd haar lippen samenknep omdat er een scheut van pijn door haar heen ging. De beelden waren nog te vers. De goede stonden diep in haar geheugen gegrift: de eerste verliefdheid, de verwachting, het plannen van afspraakjes, vakanties, de verlovingsring, haar witte jurk, hun eerste huis samen. Het kwam allemaal tegelijk naar boven in haar hoofd, alsof ze naar een video zat te kijken. Lachen aan de keukentafel. Lepeltje-lepeltje op de bank naar een film kijken. Maar zoals tegenwoordig altijd gebeurde, werden ze gevolgd door de meer recente, akelige beelden: de beelden waar ze nooit meer aan wilde denken. Wie had ooit gedacht dat ze op haar drieëndertigste getrouwd en weer gescheiden zou zijn?

‘Wat is dan het plan voor deze plek?’ vroeg hij, zijn handen in zijn broekzakken stoppend terwijl hij een sleutelbos liet rinkelen, verdacht dicht in de buurt van zijn ballen. ‘Schoonheidssalon? Nagelstudio?’

Ze slikte haar frustratie in. Weer zo’n veelvoorkomende misvatting. Ze keken naar haar en zagen lang, golvend bruin haar dat weelderig langs haar rug viel. Ze zagen olijkleurige huid, hoge jukbeenderen en gelijkmatige, witte tanden. Ze zagen dat ze slank en fit en gespierd was, met rondingen op precies de goede plekken. Dus ze namen niet de moeite om te zoeken naar een stel hersenen. Ze associeerden haar enkel met haar uiterlijk. Niet dat er iets mis was met nagelstudio’s en schoonheidssalons; dat was onmisbare dienstverlening. Maar zij had andere plannen met deze plek.

‘Een restaurant,’ zei ze resoluut.

Zijn ogen schoten omhoog richting zijn vroegtijdig wijkende haargrens. ‘Wauw, hard werken.’

Ze haalde haar schouders op. Daar was ze niet bang voor.

Maar hij was nog niet klaar. ‘Lange uren. Soms ook lastig om personeel te vinden.’

Hij leek wel een wandelende Wikipedia des onheils, deze vent. Ze negeerde hem, haar aandacht getrokken door de glinstering van

koper op de stoep bij haar voeten. Een penny. Een goed voorteken. Ze bukte om het muntje op te rapen en nam een ogenblik de tijd om het hard in haar handpalm te drukken voor geluk voordat ze het in haar zak stopte.

‘Niet getrouwd dus?’ vroeg hij vanaf zijn positie achter haar.

Ze rolde met haar ogen terwijl ze overeind kwam. Toen ze zich omdraaide om antwoord te geven, zag ze de waarderende blik waarmee hij haar lichaam van top tot teen bekeek, om uiteindelijk bij haar borstkas te blijven hangen. Ze schraapte haar keel en zijn ogen schoten met een ruk weer naar hoofdhoogte. ‘Nee,’ zei ze nadrukkelijk. ‘Ik ben heel gelukkig als vrijgezel.’ Hij zette zijn borst uit, en om eventuele verdere vragen af te weren, zei ze vlug: ‘Ik kan geen afleiding gebruiken. Niet voordat deze tent een succes is.’

Nog drie maanden te gaan, hield ze zich voor. Of eigenlijk nog niet eens, om precies te zijn, totdat haar nieuwe leven begon en haar zelfopgelegde mannenverbod van een jaar voorbij was. Na de breuk met Daniel had ze gezworen dat ze een jaar lang single en seksloos zou zijn. Wie zat er nou te wachten op een man, de toestanden, de leugens? Of het hartzeer, de stress, het verlies van zelfvertrouwen, nu ze erover nadacht. Ze zou de tijd nemen om erbovenop te komen en zich volledig op zichzelf te concentreren voordat ze weer een man toeliet in haar leven in een serieuze hoedanigheid. Of zelfs in die van een onenightstand.

In het begin was het makkelijker geweest dan ze had gedacht. Hoewel ze sinds haar studententijd een regelmatig en gezond seksleven had gehad, had ze het aanvankelijk niet gemist. Het nieuws dat ze weer single was, ging rond als een lopend vuurtje, hoewel ze er beslist niet mee te koop had gelopen. Sterker nog, ze was waarschijnlijk verdoofd geweest door de schok van de echtscheiding en ze had alle uitnodigingen of dates resoluut afgeslagen. Ze had zich met gebogen hoofd door de sportschool bewogen en de krachttrainingshoek gemeden. Ze had zich geconcentreerd op haar werk bij het marketingbureau totdat ze haar ontslag had ingediend en had weten te voorkomen dat ze dronken met iemand in bed was

beland na haar afscheidsfeestje. Ze beschermde zichzelf koste wat kost. Na het trauma van het voorbije jaar was een jaar voor zichzelf precies wat ze nodig had, was haar redenatie geweest. Genoeg om zich weer sterker te voelen en om aan iedereen te bewijzen, met name aan Dániel, dat ze zich in haar hadden vergist. Maar de laatste tijd was er zo nu en dan het bekende, trekkende gevoel diep in haar onderbuik geweest. Ze had haar zintuigen weer tot leven voelen komen, haar behoeften tevoorschijn voelen kruipen uit de cocoon van de schok. Ze had een stapel stomende romans gekocht en had de batterijen van haar vibrator in de afgelopen maand twee keer moeten vervangen. Er zou beslist een verlangen zijn dat vervuld moest worden wanneer het jaar om was. Nog drie maanden te gaan. En de teller liep.

‘Heb je de plaatselijke concurrentie wel bekeken?’ De makelaar knikte naar de overkant van het plein en ze volgde zijn blik.

The Bistro had glas-in-loodramen en een voorgevel van baksteen. Het dak was laag en ze zag de sfeer daarbinnen al helemaal voor zich, een en al knusse nisjes en kaarsverlichte hoekjes en balkenplafonds. Ze had het menu online bekeken: dungseden steaks, friet, coq au vin. Het was weliswaar ook een restaurant, maar het was geen directe concurrentie met wat zij van plan was.

Het hare zou een traditioneel Italiaans restaurant worden, waarin het eten werd gekookt dat al generaties lang in haar familie werd doorgegeven. Het recept dat haar oma met de hand had uitgeschreven en de recepten die haar moeder nauwgezet had getypt en uitgeprint. Het eten uit haar jeugd, haar familie, haar verleden zou de weg zijn naar de toekomst.

Terwijl ze stond te kijken, verscheen er een man in de deuropening van The Bistro, die hen leunend tegen de deurpost ging staan observeren. Zelfs hiervandaan kon ze zien dat zijn spijkerbroek op precies de juiste manier om zijn dijen spande en dat zijn lichtblauwe shirt op precies de goede plekken als gegoten zat. In zijn riem zat een theedoek geklemd die langs zijn heup naar beneden hing. Een ober? De manager? Ze merkte dat ze haar rug enigszins rechtte, haar

kin optilde. Zich bewust van zijn blik die op haar rustte, vroeg ze zich af of het hem ook beviel wat hij zag.

‘Ahem.’ De makelaar naast haar schraapte luidruchtig zijn keel, maar Isabella negeerde hem.

De man aan de overkant knikte naar een blonde vrouw die voorbijliep, riep iets waar de vrouw om moest lachen. Vervolgens leunde hij weer tegen de deurpost om hen opnieuw gade te slaan. Het was een overduidelijke inspectie. Niet lang daarna riep iemand hem naar binnen en richtte hij zich in zijn volle lengte op. Voordat hij wegliep, hief hij zijn hand op in een groet, en ze voelde dat een glimlach haar mondhoeken omhoogtrok terwijl zij op haar beurt haar eigen hand opstak. Oké, oké. Aanraken is dus verboden, maar het is altijd fijn om iets leuks te hebben om naar te kijken.

‘Nou, dan laat ik je verder maar, als je zeker weet dat ik je niet naar binnen hoeft te helpen?’

Iemand die zijn best deed, was altijd bewonderenswaardig, en deze vent was een aanhouder. Maar hij was niet haar smaak. Ze liet haar blik weer naar de lege deuropening aan de overkant van het plein flitsen. Hij zou veel meer haar idee van een lekker hapje zijn. Ze schudde de gedachte van zich af. Waar was ze mee bezig? Ze had eindelijk de sleutels van haar toekomst in haar hand; dit was niet het moment om te geilen op een knappe vreemdeling.

‘Ik red me wel, meneer Reynolds, dank u wel.’ Ze liep naar de deur. De grootste sleutel gleed moeiteloos in het slot en liet zich met een prettig metalige *klik* omdraaien. Toen ze de deur opendeed, riep hij opnieuw naar haar.

‘Hoe gaat het dan heten, Isabella? Dit restaurant?’

Ze glimlachte dit keer oprecht, oogverblindend. ‘Tutto Mio,’ zei ze.

Hij fronste. ‘Tutti...?’

‘Tutto Mio,’ herhaalde ze. ‘Het betekent helemaal van mij, meneer Reynolds. Helemaal van mij.’ Met die woorden stapte ze naar binnen.

De duisternis in het restaurant was een schok na het felle licht van de late zomerzon op het plein. De dichtgespijkerde ramen lieten nauwelijks licht door en Isabella kon niet wachten om alle potentie te zien die haar ervan had overtuigd dat deze plek de juiste was. Ze liet haar hand langs de muur glijden tot ze een lichtschakelaar vond en drukte hem in, haar hart hamerend in haar borst van opwinding.

Daar was het. Verlicht door een paar spotjes en een hangende tl-buis die dringend aan vervanging toe was. In al zijn vuile, kapotte glorie: haar restaurant.

De grote eetzaal was ruim genoeg om met gemak zestig personen te herbergen. Misschien wel meer als ze voor bepaalde feesten de indeling wat veranderde, maar ze had haar ondernemingsplan voor de zekerheid gebaseerd op zestig. Een bij elkaar geraapt zootje plastic tafels en stoelen stond opgestapeld tegen de muur helemaal achterin; die moesten er allemaal uit. Formica tafelbladen en schoolstoelen pasten beslist niet bij de stijl die ze voor ogen had.

Schreeuwerig bloemetjesbehang was in een krul losgekomen van een van de muren en daaronder was nogal dubieus uitzierend stucwerk zichtbaar. De vloerbedekking maakte een ordinair geluid toen ze in een trage cirkel midden in de ruimte ronddraaide en zich een voorstelling maakte van hoe het er over een paar maanden uit zou kunnen zien.

Ze wilde een eclectische uitstraling. Iets wat je deed denken aan het eten van thuis en wat vertrouwd en ontspannen was. Ze wilde gasten aanmoedigen om te blijven hangen rond de tafel, zonder dat ze druk voelden om te vertrekken, en hen nog een fles wijn zien bestellen of zien kletsen onder het genot van een kop koffie. Ze zag houten tafels voor zich zoals je die bij je moeder in de keuken zou aantreffen. Geen oubollige tafelkleden of placemats. Ze stelde zich stoelen voor met kussens, vrolijk gekleurde peper- en zoutvaatjes. Minuscule vaasjes op elke tafel, gevuld met de overdaad uit lokale heggen of bosjes seizoensbloemen zoals narcissen of sneeuwkllokjes. Ze zag een boekenplank voor zich voor mensen die in hun eentje kwamen eten, met de krant van vandaag en een scala aan boeken

om doorheen te bladeren tijdens een solomaaltijd. Ze zag een spelletjeskast voor zich voor mensen met jonge kinderen om ganzenbord of vier-op-een-rij te spelen tussen de maaltijdgangen door. Ze kneep haar ogen even dicht en kon het gedempte gelach en de gesprekken van toekomstige gasten bijna horen. Toen ze haar ogen weer opendeed, werd ze geconfronteerd met de harde realiteit, maar de glimlach bleef op haar gezicht staan.

Ze liep door naar de keuken. Het gebouw was hiervoor een café geweest, hoewel het inmiddels al bijna twee jaar leegstond. De faciliteiten waren waarschijnlijk volkomen functioneel, maar Isabella wist dat ze moest upgraden voor Tutto Mio. Ze had al een bestelling geplaatst voor een horecaoven, die over ongeveer een maand zou arriveren, voor in het nieuwe, gestroomlijnde en hygiënische keukengebied voor voedselbereiding, naast een groot gebied voor koeling en vriezers.

Alles was tot op de cent nauwkeurig begroot en per item berekend, tig keer, maar van de omvang van de investering werd ze nog altijd een beetje misselijk. Tot haar razernij haalde het ook de herinnering aan Daniels gezicht naar boven, zijn wenkbrauwen vol twijfel opgetrokken, zijn voorhoofd gefronst onder zijn speelse blonde lokken. Ze schudde de gedachte van zich af, maar ze kon zich precies voorstellen wat hij nu zou zeggen, op de ietwat neerbuigende toon van iemand die dacht dat ze dit niet kon of er niet aan moest beginnen. Zinnen in de trant van ‘een restaurant is een riskante onderneming’ en ‘het zou misschien veiliger zijn om te beleggen’ en ‘we moeten ons concentreren op één bedrijf tegelijk en dan is het natuurlijk logisch om prioriteit te geven aan het mijne’, plus de onuitgesproken zin ‘aangezien jij het jouwe over een paar jaar misschien niet meer zal kunnen runnen, zodra de baby’s zich gaan aandienen...’ Nou, hij kon doodvallen. En hij had sowieso nooit geloofd in deze droom. Het was altijd haar droom geweest.

Ze wilde dit al zolang ze zich kon herinneren. Toen ze Daniel op de universiteit had leren kennen, was het een van de allereerste ‘grote’ gesprekken geweest die ze hadden gehad, waarin ze elkaar

voor het eerst hadden durven vertellen over hun ambities voor de toekomst, laat op de avond onder het genot van wodka-cola's. Ze studeerde bedrijfskunde, puur om te zorgen dat ze haar toekomstige restaurant op de juiste manier zou runnen. Ze had ook al Summer School-kookcursussen gedaan en beschikte over de vereiste certificaten. Ze wist al wat voor eten ze wilde serveren: hetzelfde eten waar ze als kind, als tiener, als jonge vrouw van had genoten aan haar moeders keukentafel. Dit alles had ze aan Daniel verteld, en zijn ogen waren groot geworden en hij had gezegd dat het fantastisch zou worden. Want zij was fantastisch, zei hij.

Ergens onderweg had die droom echter plaatsgemaakt voor die van Daniel. Zijn universitaire stage was uitgemond in een aanbod voor een voltijdsbaan, en na hun afstuderen waren ze naar Londen verhuisd, dicht bij zijn chique kantoor met glazen pui en uitzicht op de Theems. Isabella had een marketingfunctie gevonden, waarvoor ze weliswaar haar bedrijfskundediploma kon benutten, maar die haar geen millimeter dichterbij bracht bij waar ze graag wilde zijn. Daniels lange uren brachten echter het grote geld binnen waarmee ze de aanbetaling konden doen voor hun eerste huis en een huwelijksreis naar Saint Lucia konden bekostigen. Elke keer dat ze het idee voor het restaurant ter sprake bracht, veranderde hij van onderwerp. Bovendien zei hij altijd dat hij het zo fijn vond om aan het eind van de dag thuis te komen in de wetenschap dat zij daar zou zijn. Dat kon ze hem niet kwalijk nemen; ze vond het zelf ook fijn. Dan gooide hij zijn jas over de trapleuning en riep hij haar naam terwijl hij de deur binnenstapte. Dan kuste hij haar in haar nek terwijl ze groenten sneed of vlees marineerde voor hun avondeten. Hij rook altijd naar de stad, de metro, de avondlucht, en hij zei altijd dat zij rook naar thuis. Ze zuchtte. Het deed nog steeds pijn.

Ze veegde alle viezigheid van het aanrechtblad, sprong erop en ging er in kleermakerszit op zitten. Dit was een prima moment om wereldkundig te maken wat ze van plan was. In sociaal opzicht was ze al maandenlang stil, en ze had niets geüpdatet op Instagram en

geen contact gehouden met haar vroegere kliekje. Een echtscheiding veroorzaakte sowieso altijd een tweedeling onder vrienden, en de enigen die ertoe deden, waren haar studievriend Jesse en haar nicht Gabriella. Ze wist dat zij haar altijd zouden steunen, wat er ook gebeurde.

Ze had zich gedeisd gehouden, te zeer gekwetst en gegeneerd na wat er was gebeurd. Ze had het gevoel gehad dat ze onder een vergrootglas lag, dat er over haar gekletst werd, wat natuurlijk ook zo was. Dat is nu eenmaal hoe het gaat wanneer je erachter komt dat je echtgenoot een verhouding heeft. Eentje die al een paar jaar aan de gang was. De helft van hun getrouwde leven, om precies te zijn. Hoe had ze zo blind kunnen zijn?

Ze kon zich nog heel precies herinneren dat ze zijn telefoon had gepakt om een restaurant te reserveren voor die avond en het appje had zien binnenkomen. Het expliciete appje waarin hij Danny werd genoemd, terwijl Isabella voor zover zij wist de enige was die hem ooit zo noemde. Het appje waaruit heel duidelijk was gebleken dat ze geen moeite meer hoefde te doen om met hem uit eten te gaan, aangezien Daniel overduidelijk al had gegeten, van twee walletjes om precies te zijn. Diepe teleurstelling en vernedering waren door haar heen geschoten, wetende dat haar huwelijk op zo'n clichématige manier zou eindigen. Een echtgenote die bewijs vindt op de telefoon van haar man. Want natuurlijk had ze ook terug gescrold. Ze had andere appjes gevonden, sommige eveneens seksueel getint en sommige – erger nog – liefdevol.

Toen ze net uit elkaar waren, was Isabella er zo kapot van geweest dat ze amper haar bed uit kon komen. Gabi had ongevraagd bij haar op de stoep gestaan en haar intrek genomen in de logeerkamer. Ze gaf Isabella de ruimte wanneer ze die nodig had en omhelsde haar wanneer ze die niet nodig had. Ze dwong Isabella om elke zondag langs te gaan bij haar ouders, zodat die zich geen zorgen hoefden te maken. Drie dagen per week vergezelde ze haar in de metro om te zorgen dat ze naar haar werk ging. Haar thuiswerkdagen bracht Isabella nog steeds grotendeels in haar pyjama door, maar Gabi

maakte allerlei willekeurige voedselcreaties klaar die ze op TikTok voorbij zag komen, en die aten ze samen voor de tv op. Isabella meed ieder ander contact, behalve met Jesse, die haar elke avond belde en tegen haar zei dat mannen eikels waren en niet deugden. En hij kon het weten. Voicemailberichtjes van andere vrienden liet ze onbeantwoord. Ze huilde in bed en in bad en in de voorkamer, overmand door de leegte van het huis en haar hart. Gabi zorgde voor nieuwe tissues.

Na een poosje begonnen haar gevoelens te veranderen. Ze vond het gênant dat Dan haar had bedrogen en ze was boos dat zij degene was die het hele leven dat ze had opgebouwd nu kwijt was. Ze waren het perfecte stel geweest van hun studentenclubje, degenen die in het eerste jaar verliefd waren geworden en direct na hun afstuderen waren getrouwd. Jesse was dronken geworden van de champagne en had tegen haar gezegd dat hij 'er eentje wilde precies zoals Daniel'. Zij waren degenen geweest die een huis hadden gekocht en hard werkten en spaarden. Zij waren het stel geweest dat plannen maakte voor een gezin, een toekomst. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om haar dat allemaal af te pakken? Ze wilde het nog steeds – met hem – vele maanden later. Ook al was hij een klootzak. Ze kon het niet helpen. Hij was haar klootzak.

Ze was een heel eind gekomen in de negen maanden sinds ze de echtscheidingspapieren had ondertekend, en nu, hier, in haar restaurant, voelde ze zich eindelijk sterk genoeg om het nieuws naar buiten te brengen. Ze was terug. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en activeerde Instagram. Nieuw account.

Een paar tellen later deelde ze haar eerste post van Tutto Mio, zij het met een 'binnenkort komt hier een nieuw Italiaans restaurant'-achtige caption. Maar ze zou haar profiel in de komende maanden uitbouwen en had nu al grote plannen voor de opening. Ze wilde haar expertise op het gebied van sociale media benutten om aandacht te trekken en zowel mensen uit de omgeving te lokken als mensen die bereid waren om een eindje te reizen voor een goede maaltijd.

Ze hield de telefoon in haar handpalm en staaarde een ogenblik naar het scherm, gegrepen door een sentimenteel gevoel. De aantrekkingskracht van haar vorige leven. Niet bij machte om weerstand te bieden, klikte ze op haar vroegere profielfoto, een vrolijk rondje met daarin haar stralende gezicht, blauwe lucht op de achtergrond, zonlicht dat weerkaatste in haar zonnebril. Ze scrolde door een aantal van haar posts. Foto's van strandvakanties en regenbogen en reflecties in plassen tijdens modderige wandelingen. Twee paar regenlaarzen bij de achterdeur. Een verlichte kerstboom voor een raam. Twee drankjes naast elkaar op een tafel in de tuin van een pub – één biertje, één pinot grigio. Alles schreeuwde geluk. Pijn sneed door haar heen. En dan te bedenken dat ze had geloofd dat Daniel haar 'nog lang en gelukkig' zou zijn. Ze vermoedde dat ze nu dankbaar zou moeten zijn dat ze wist dat zoiets niet bestond.

Het geluid van een toeter buiten kondigde de komst aan van de verhuishwagen en bracht haar weer terug in het hier en nu. Ze sprong van het aanrechtblad af en legde haar telefoon weg met het scherm naar beneden.

Mannen. Geen wonder dat ze niets met hen te maken wilde hebben.

2

Etienne

Etienne leunde tegen de deurpost van The Bistro en keek uit over het plein, zoals hij elke ochtend deed. Hij had zijn gebruikelijke rondje hardlopen achter de rug, een snelle vijf kilometer door de stad. In het begin vond hij het altijd verschrikkelijk, maar tegen de tijd dat hij door het park heen was en op het pad langs de rivier aankwam, vond hij het heerlijk. Vooral in deze tijd van het jaar, nu de benauwde zomerhitte voorbij was. Hij had zich gedoucht en aangekleed, maar kon nog steeds voelen dat zijn hartslag verhoogd was onder zijn blauwe shirt, en zijn haar was licht vochtig. Het was een goed moment om even een adempauze te nemen voordat de werkdag begon. Bovendien had hij hiervandaan goed zicht op het komen en gaan op het plein. Hij zag Millie lopen, blond en tenger en manager van het plaatselijke pr-bureau, op weg naar kantoor, en groette haar kort. Ze bloosde een beetje terwijl ze terugzwaaide en hij herinnerde zich dat dezelfde blos van plezier zich over haar wangen had verspreid toen ze een paar weken geleden haar blouse voor hem had losgeknoopt. Dat was leuk geweest. Nu, kijkend naar het wiegen van haar heupen terwijl ze wegliep, overwoog hij een herhaling van dat optreden. Kortstondig. Maar toen zette hij de gedachte uit zijn hoofd. Nope. Dat ging niet gebeuren. Beter om het licht en vrijblijvend te houden. Een eenmalig optreden. Dat was altijd beter.

Aan de zuidkant van het plein werd een groep marktkraampjes opgezet. De groenteboer, een viskraam, een familie die gin uit de regio verkocht, een andere kraam met kaas en massa's olijven.

Aan de overkant van het plein stond een stel met zijn rug naar hem toe. Ze stonden te kijken naar het voormalige Keeper's Café,

dat al een paar jaar gesloten was. Hij had geruchten gehoord dat iemand er iets mee ging doen. Misschien waren zij dat, de nieuwe eigenaars.

Maar iets vertelde hem dat ze geen stel waren. Ze leken niet goed bij elkaar te passen. Zij had lang haar dat weelderig langs haar rug viel en een zwarte spijkerbroek die mooi om de rondingen van haar heupen spande. Hij droeg een slordig colbert en onder zijn dunne haar was zijn hoofdhuid zichtbaar. Hij had een gedrongen postuur. Zij oogde lenig. Hij keek naar hen terwijl ze stonden te praten en kreeg toen het klembord van de man in het oog, en het overhandigen van sleutels. Aha. Makelaar.

Dus zij ging de Keeper's overnemen. Zijn ogen flitsten het plein rond in een poging te achterhalen of ze een partner had, zakelijk of anderszins. Maar de enige andere mensen die hij zag, waren locals. Hij kende de meesten van hen bij naam, en een aantal van de vrouwen ook van aanraking. Oké, dus ze was alleen.

Op dat moment draaide de vrouw zich naar hem om. Etienne bromde vol waardering. Zelfs van deze afstand kon hij zien dat ze oogverblindend was. De blik waarmee ze hem opnam, was direct. Ze hield haar hoofd een beetje scheef en haar haar viel over haar schouder.

Hij overwoog om erheen te lopen en zich voor te stellen toen hij zijn naam hoorde roepen in het restaurant. Hij liet zijn blik nog een moment langer op haar rusten en hief toen een hand op in een groet. *Welkom in de buurt, schat*. Toen zij ook haar hand naar hem opstak, was zijn belangstelling gewekt.

Tijd om aan de dag te beginnen. En een rilling van verwachting was soms een goed teken. Al hoefde hij normaal gesproken nooit heel lang te wachten voordat hij kreeg wat hij wilde.

Hij opende zijn telefoon en scrolde naar de bovenste groepschat, Brothers from Another Mother. Etienne had zo'n hechte band met Fox, de gamedesigner met het zilvergrijze haar, en Walker, de plaatselijke brandweerman, dat ze in het stadje veelal bekendstonden als 'de drie amigo's'.